

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 1 października 1964 r.

Nr 66

IRESC:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

- 312 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1964 r. w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Gospodarki Komunalnej 573
- 313 — Ministra Finansów z dnia 12 września 1964 r. w sprawie środków specjalnych pod nazwą „Dodatkowe środki na stołówki studenckie” 574

OBWIESZCZENIA:

- 314 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 24 września 1964 r. w sprawie zmiany daty obowiązywania Polskiej Normy 574
- 315 — Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 1 października 1964 r. w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych 575

312

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 25 sierpnia 1964 r.

w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Gospodarki Komunalnej.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu zarządzenia są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych, określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Przez produkcję jednorazową rozumie się również produkcję małoseryjną, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Nietypowymi usługami (robotami) przemysłowymi są usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienia.

4. Ilekroć w dalszych przepisach zarządzenia jest mowa o artykułach nietypowych, należy rozumieć przez to również nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

§ 2. Ceny nietypowych artykułów produkowanych przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Gospodarki Komunalnej dla jednostek gospodarki uspołecznionej określają w drodze porozumienia wykonawca z zamawiającym na zasadach ustalonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 3. 1. Uzgodnienie cen, o których mowa w § 2, następuje na podstawie kalkulacji planowanego kosztu własnego, sporządzonej przez wykonawcę po otrzymaniu zamówienia.

2. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być sporządzona zgodnie z zasadami kalkulacji kosztów obowiązującymi wykonawcę i według wzorów obowiązujących w tym zakresie.

3. Przy sporządzaniu kalkulacji, o której mowa w ust. 2, należy uwzględnić zysk, jaki wykonawca osiąga przy produkcji najbardziej zbliżonych artykułów typowych, jednak nie wyższy od przeciętnego zysku osiągniętego z całości produkcji danego zakładu, wykazanego w ostatnim pełnym rocznym zamknięciu bilansowym.

4. Przez produkcję najbardziej zbliżoną do produkcji danego wyrobu nietypowego rozumieć należy produkcję po-

szczęólnego artykułu lub grupy artykułów dających się porównać z artykułem nietypowym pod względem przeznaczenia lub technologii wytwarzania.

5. Jeżeli ceny wyrobów typowych najbardziej zbliżonych do artykułu nietypowego (ust. 3) nie pokrywają ich kosztu własnego, w kalkulacji artykułu nietypowego uwzględnia się zysk w wysokości nie przekraczającej 5% całkowitego kosztu własnego.

§ 4. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk z produkcji nietypowej przewyższa zysk określony w kalkulacji więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy podlegający przelaniu do budżetu w trybie i na zasadach określonych w obowiązujących wykonawcę przepisach o systemie finansowym.

§ 5. 1. Jeżeli artykuł nietypowy różni się w wykonaniu lub wyposażeniu od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, cenę artykułu nietypowego ustala się przez zwiększenie lub zmniejszenie ceny artykułu typowego o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian, z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiągniętej na artykule typowym.

2. W wypadku określonym w ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie również przepisy § 3 ust. 3—5.

§ 6. 1. W wyjątkowych wypadkach (np. przy nietypowych skomplikowanych remontach i produkcji skomplikowanych maszyn i urządzeń), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza kalkulację orientacyjną, na podstawie której — po uzgodnieniu z zamawiającym — ustala się wysokość limitu ceny artykułu nietypowego.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną określa się na podstawie kalkulacji wynikowej. Gdy cena wynikająca z kalkulacji wynikowej jest wyższa od limitu ceny (ust. 1), za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

3. Jeżeli w czasie trwania umowy zamawiający wprowadza zmiany w dokumentacji technicznej lub warunkach

dostaw, mające zasadniczy wpływ na wysokość ceny artykułu, strony powinny odpowiednio zmienić limit ceny.

§ 7. 1. Kalkulację ceny artykułu nietypowego (§§ 3, 5 i 6) wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od daty otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji (ust. 1) może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia wykonawcy z zamawiającym.

§ 8. 1. Zamawiający może zgłosić wykonawcy na piśmie zastrzeżenia do poszczególnych pozycji kalkulacji lub do ogólnej wysokości ceny. Niezgłoszenie zastrzeżeń w ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji przez zamawiającego uznaje się za akceptację ceny.

2. W razie zgłoszenia zastrzeżeń wykonawca w ciągu 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i nieuzgodnieniu ceny.

§ 9. 1. W razie nieuzgodnienia ceny wykonawca i zamawiający zawiadamiają nadzorujących ich ministrów w ter-

minie 7 dni: wykonawca licząc od daty wysłania, a zamawiający — od daty otrzymania pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona.

2. Zawiadomienie wykonawcy skierowane do nadzorującego ministra jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym do zawiadomienia powinna być załączona całość materiałów dotyczących uzgodnienia ceny (§ 3 ust. 1 i § 8).

3. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, cenę artykułu nietypowego ustala minister nadzorujący wykonawcę w porozumieniu z ministrem nadzorującym zamawiającego.

4. Do ustalenia cen w wypadkach określonych w ust. 1—3 upoważnia się Dyrektora Departamentu Ekonomicznego Ministerstwa Gospodarki Komunalnej.

§ 10. Jeżeli porozumienie co do ustalenia ceny (§ 9 ust. 3) nie zostanie osiągnięte, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której jednostki wymienione w § 9 ust. 3 kierują wnioski o ustalenie ceny wraz z całością materiałów.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Gospodarki Komunalnej: w z. A. Alster

313

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 września 1964 r.

w sprawie środków specjalnych pod nazwą „Dodatkowe środki na stołówki studenckie”.

Na podstawie art. 51 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221) oraz w związku z § 3 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 4, poz. 23) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się typ środków specjalnych oznaczony lp. 31 pod nazwą „Dodatkowe środki na stołówki studenckie”, do którego posiadania są uprawnione szkoły wyższe.

2. Środki specjalne typu 31 pochodzą z opłat za kwatery w domach studenckich uzyskanych od studentów, którym nie zostały przyznane stypendia mieszkaniowe.

§ 2. Środki specjalne typu 31 przeznacza się na rozszerzenie akcji i poprawę wyżywienia studentów w stołówkach studenckich. W miarę niezbędnej konieczności część tych środków będzie mogła być wykorzystana również na uzupełnienie sprzętu stołowego oraz na bieżący remont pomieszczeń i inwentarza stołowego, a także na niezbędne wydatki administracyjno-gospodarcze.

§ 3. 1. Dochody środków specjalnych typu 31 oznacza się jako § 8 — Opłaty za zakwaterowanie.

2. W wydatkach środków specjalnych typu 31 stosuje się następujące paragrafy obowiązującej klasyfikacji budżetowej:

§ 8 — Wydatki administracyjno-gospodarcze,

§ 8a — Bieżący remont pomieszczeń,

§ 14 — Zakup inwentarza,

§ 20 — Dotacje dla stołówek studenckich.

§ 4. Nie wykorzystane w danym okresie budżetowym nadwyżki środków specjalnych typu 31 przechodzą na rok następny.

§ 5. W sprawach nie unormowanych zarządzeniem stosuje się:

1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1952 r. w sprawie środków specjalnych i gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych (Monitor Polski Nr A-60, poz. 914 z późniejszymi zmianami),

2) przepisy wydane na podstawie ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221), a w szczególności zarządzenie Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1961 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej (Monitor Polski z 1961 r. Nr 17, poz. 87 i z 1962 r. Nr 2, poz. 4).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1964 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

314

OBWIESZCZENIE POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACYJNEGO

z dnia 24 września 1964 r.

w sprawie zmiany daty obowiązywania Polskiej Normy.

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 53, poz. 298) Polski Komitet Normalizacyjny podaje do wiadomości, co następuje:

Data, od której ma obowiązywać norma PN-63/E-06250 „Przyrządy powszechnego użytku o napędzie elektrycznym.

Wymagania i badania techniczne” ustanowiona przez Polski Komitet Normalizacyjny dnia 31 grudnia 1963 r. (Monitor Polski z 1964 r. Nr 34, poz. 153), została zmieniona na datę 1 stycznia 1965 r.

Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego: J. Wodzicki